Traiectorii fragile
Fragiles traiectiones
Ediţie bilingvă
Editio bilinguis
Tehnoredactare: Vasile Petrescu
Corectura: Mariana Pavel
Lector: Ştefan Dorn Dăncuş
Copyright O Alexa Gavril Bâle, 2015
TOATE DREPTURILE REZERVATE AUTORULUI
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BÂLE, ALEXA GAVRIL
Traiectorii fragile / Alexa Gavril Bâle.
— Târgovişte Singur
2015 6
ISBN 978 – 606 – 774 – 022 – 6
821.135.1 – 1
Editura SINGUR
Telefon: 0724 – 44.35.87
E-mail: dorudancus@gmail.com
Web: www.revistasingur.ro
Adresa poştală:
Asociaţia Grup Media Singur – Alianţa Artelor
OP 1, Ghişeu 3, CP 19
Târgovişte, Dâmboviţa
Itaque, poema…
Motto:
„Nu trebuie să te miri, dacă versurile mele sunt cumva rele:
Eu care le scriu am devenit aproape un poet get.
Ah! Mi-e ruşine: am scris o cărţulie în limba getică.
În care cuvintele barbare au fost aşezate după ritmul versurilor noastre.
Le-au plăcut – felicită-mă – şi am început să am faimă de poet printre neomenoşii geţi barbari”.
Nec te mirari, şi sunt vitiosa, decebit
Carmina, quae faciam paene poetica Getes.
A! *pudet, et Getico scripsi sermone libellum*.
Structaque sunt nostris barbara verba modis.
Et placui – gratare mihi – coepique poetae

Inter înhumanos nomen habere Getas.

Într-un fel, la noi poezia s-a născut în exil – iar Tristia este documentul ei de început, sau a fost mereu alungată din cetate…

În 2017 sau în 2018 (după alţii), se împlinesc două milenii de când marele poet latin Ovidius (Publius Naso) a dispărut din viaţa pământeană şi a trecut în eternitate undeva între Histria şi Tomis, la malul Mării Negre, pământ locuit atunci de „barbarii" geţi şi sciţi, neamurile dacilor din nord, care aveau destule motive să fie „neomenoşi" cu romanii care le tot dădeau târcoale. Fusese trimis acolo, într-un exil mai blând, „relegatio", de împăratul Augustus pentru „Carmen et error" cum se va exprima poetul, din pricini neclare şi astăzi, poate pentru ofense aduse împăratului sau altcuiva) căci împăraţii şi cei care se consideră deasupra celorlalţi se simt repede şi din te miri ce ofensaţi în mândria lor golaşă) sau pentru că ştia lucruri pe care nu trebuia să le ştie. În naivitatea lui poetică, Ovidius a tot sperat în iertarea împăratului care nu s-a grăbit deloc cu iertarea… Oricum, firea deschisă şi larg cuprinzătoare, sfidând uneori pudicitatea prefăcută a protipendadei vremii (ca toate protipendadele vremurilor!) deranja pestriţa curte a împăratului şi prefăcuta moralitate a clasei de mijloc romane.

Latina era atunci poate mai mult decât ceea ce este azi pentru noi limba engleză. Muzicală şi ritmică, limba latină a fascinat oamenii de cultură din toate timpurile şi continuă să intrige şi să suscite interes şi în zilele noastre.

Imnul internaţional al studenţilor, „Gaudeamus, igitur" este o dovadă că rolul ei de limbă transnaţională nu a dispărut cu totul. Mistere multe se împletesc în jurul limbii dacilor care, se pare, nu era chiar străină cu totul de limba latină. Evul mediu a avut poeţii şi gânditorii săi care au scris în latină mari opere fundamentale. La noi, în spaţiul locuit de români şi de strămoşii acestora, au scris opere în limba latină poeţi umanişti mai puţin cunoscuţi, precum Johannes Sommer (1542), fost director al colegiului umanist înfiinţat de Despot Vodă la Cotnari (1562 – 1563), apoi profesor şi director (1565 – 1567) al şcolii de la Braşov întemeiate de Honterus, iar din 1570 directorul şcolii unitariene din Cluj şi Christian Schesaeus, numele latinizat al lui Christian Scheser, născut în 1553 în Mediaş şi decedat în 1585 în Biertan. Epopeea „Ruinae Pannonicae" reflectă evenimentele dure desfăşurate în Ungaria, Transilvania, Moldova şi Valahia timp de mai

bine de 30 de ani (1540 – 1671).

Iniţiativa poetului maramureşean Alexa Gavril Bâle de a-şi traduce un număr de 33 de poeme, alese din volumele sale publicate până acum, în limba latină, nu ca un moft, ci ca o provocare şi ca o modalitate de „a vedea cum sună” versurile de azi în limba romanilor îmi pare, nu numai îndrăzneaţă ci şi vizionară.

Pentru că astfel de gesturi culturale nu au cum să treacă neobservate, ar trebui să fie făcute cât mai des, fiindcă ar prezenta interes în toate ţările în care se vorbesc limbi de origine romană, la fel cum s-ar întâmpla şi în Anglia sau Suedia, de exemplu. Îndrăzneaţă dar şi firească şi responsabilă mi s-a părut acceptarea provocării de a-i traduce versurile poetului maramureşean în limba cuceritorilor Daciei, chiar dacă nu în distihuri elegiace, de către profesorul de limba latină Marian Dorel Farcaş, care a realizat o adevărată performanţă culturală, reuşind să dea „sunet şi culoare” unor versuri postmoderne, cum sunt cele scrise de autorul versurilor din volumul de faţă. Fără a fi specialist în latină, doar absolvent de filologie (şi, cum se obişnuia înainte de anii ’90, profesorii de română predau şi „orele”, de fapt singura ora de latină de la clasa a VIII a) sunt convins că volumul Traiectorii fragile în ediţie bilingvă română – latină, (şi nu română-engleză!) este o adevărată reuşită, pentru că se simte curgerea versurilor firească şi melodioasă şi se observă, fără greutate, întruparea versurilor româneşti în latină în mod precis şi coerent, nu doar doct ci şi „îngânând” frumos şi corect versul din română:

„(*Aerfiltratum/per alveolas solares/ iactatum verbum/ ad magnum viam exit*”) (*Aerulfiltrat/prin alveole solare/alungat cuvântul/iese la drumul mare/*) (*Borne ale iluziei*);

Versurile poetului echinoxist sună, în traducerea profesorului clujean *Marian Dorel Farcaş* de parcă ar fi reproduse de pe o scrisoare proaspăt adusă de poştalionul roman: (*Post mediam noctem/Equorum grex calígine exit/*)

(*După miezul nopţii/herghelia iese din ceaţă… /* (*Duşman personal/ Personalis hoştis*). *Versurile, uneori aproape surréaliste, recapătă viaţă şi farmec în traducerea latină*, *v*. *Redditus nostalgia/Nostalgia întoarcerii*. Din traducerea în latină a versurilor latineşti realizezi, fără greutate îngemănarea fără trudă a celor două limbi, caracterul lor poetic, puterea lor de redare a profunzimilor sentimentelor omeneşti:

(Aliae colores non i-am incapiunt/în planitie/submersibili/ collis manet longe/) *(Alte culori nu mai încap/pe câmpia submersibilă/ colina rămâne departe)* *(Simplă atingere/ simplex tactus/)*; *sau*: *Sensus/ quaedam neclaritas/ ad animi fundamentum/)* *(Simţirea/ o neclaritate/ la temelia sufletului/)* – *(din Sagittaie strategia/ strategia săgeţii)*; *ori*: *(Ningoris vehiculares cursus adveniunt/nuntia semper frigidiora/)* *(Sosesc poştalioanele ninsorii/veşti-tot mai reci)* *din (Ningoris vehiculares cursus – Poştalioanele ninsorii)* ...

Este nu doar interesantă această (primă) încercare – în acest areal geografic – de a întoarce în timp (şi, totodată, de a o contemporaneiza) poezia dar poate fi privită şi ca o realipire, ca o „rebranşare" la şirul lung şi frumos de poeţi de toate naţiile şi originile, de la Ovidius încoace, un şir neîntrerupt de cultură şi civilizaţie la care poporul român a fost părtaş de-a lungul istoriei şi de la care nu s-a sustras şi nu a putut fi îndepărtat şi alungat niciodată, în pofida tuturor încercărilor, mai ales din partea vecinilor, fapt care a fost posibil şi datorită marilor creaţii lirice populare şi a poeţilor populari care au însoţit veacurile şi vremurile. Prin această lucrare Alexa Gavril Băle se dovedeşte a fi, pe lângă un poet de substanţă şi un patriot în adevăratul sens al cuvântului, în brambureala politică şi economică în care se află ţara, într-o perioadă când valorile culturale sunt trecute cu vederea, neglijate, vândute sau înstrăinate fără milă.

Vorba poetului: *„O, quantum solacium în sanguine/ propre clamante/ex terra*!" *(O, câtă mângâiere în sângele/aproape strigând din ţărână*!) *(Ex terra – Din ţărână)*

NICOLAE SCHEIANU

Traiectorii fragile

Fragiles traiectiones

Ediţie bilingvă

Editio bilinguis

Traducere în limba latină Marian Dorel Farcaş

Poezia, ah poezia

Nu amestecaţi moaştele sfinţilor cu zâmbetul manechinelor din vitrină

Poezia ah poezia trăiască ea legănată de pletele piramidei

Poema, ah poema

Nolite miscere sanctorum reliquias risu mannequinorum ex vitrina

Poema ah poema vivat id vacillatum a pyramidis caesarie.

Borne ale iluziei iluzii la aliniament pe dunga albă efortul netezind gândul aerul filtrat prin alveole solare alungat cuvântul iese la drumul mare trecând pe lângă borna căzută-n urzici devine agonie: o linie albă frântă mărunţel.

Illusionis metaie

¡Ilusiones ad allineamentum per albam marginem labor mentem linens aer filtratum per alveolas solares iactatum verbum ad magnam viam exit inetam în urticis casa praeteriens fit agonia: quaedam linea alba minutalim fracta.

După miezul nopţii herghelia iese din ceaţă iarba retezând galopul către cer pe boltă în ianuarie stelele rămân tot neprietenoase ca un duşman personal

Post mediam noctem

Equorum grex caligine exit herba curriculum resecanns versus caelum în astris Ianuarii stellae manent semper inamicae sicut personalis hoştis.

Nevinovată tristeţea ierbii – incendii luminându-ţi genunchii părăsiţi se desfac frunzele ploii un chip luminat pe marile câmpuri ale migratorilor iară iluzia alături de barbari călare sudoarea îmbibându-l carnea de sub şa se ridică podul ceata istovită de lupte se întoarce în cetatea magnetică.

Imiocens tristiţia herbae – incendia lucentia lua genua deserta luxantur imbris folia quacdam lucens imago per magnos campos inigratorum iterum illusio iuxta barbaros equitabiles sudor ei îmbibens care subter sella suffertur pons cohors fatigata pugnis redditur în civitatem magneticam.

nostalgia întoarcerii dincolo de pata sângerie şi ce vei putea spune poete despre acest mileniu gânditor ce ne toarce existenţa la umbra unei toamne temute.

Redditus nostalgia ultra sanguinosam maculam ni quid poteris dicere, poeta, de hoc meditatore millenio quo nobis torquet existenţia ad umbram cuiusdam autumni timendi.

alte culori nu mai încap pe câmpia submersibilă colina rămâne departe: o simplă încercare de a converti orizontul cu cireşi sălbatici de a atinge teritoriul interzis al fructelor ce-l tot caută pe înfruptător.

mine colores non i-am incapiunt în planitie submersibili co II is manet longe:

simplex temptatio convertendi horizontem cum immitibus cerasibus tangendi territorium interdictum fructuum quern quaesitat înfructatorem.

Ochi rostogolitor

Feminitatea unei pene zbârlite ritmul şi dorinţa de a fi tainic în craniul mileniului ochiul coboară în tunelul unei artere invadând cerul cu filele unui poem ascunde-te, poete în norul sângeriu şi ascultă galopul cotropitor al vremii.

Oc «lus involvens

I cminitas cuiusdam horridae plumae modus cupiditasque misteriosus esse în cranio millenii oculus descendit în turmelum cuiusdam arteriae invadens caelum cum foliis cuiusdam poematis late, poeta, în nubilo sanguineo et audi obsidens curriculum temporis.

Strategia săgeţii de-a încorda degetele peste ameninţarea din peisajul ud al ierbii iar eu accept bucuros acel pătrat negru din care răzbate o lumină şi un sunet

Simţirea o neclaritate la temelia sufletului.

Sagittaie strategia digitos lentendi supra minationem ex udo paesagio herbae ego vero accepte laetus illud quadratum nigrum ex quo reverberat quoddam lumen et quidam sonus

Sensus ciiaedam neclaritas ad animi fundamentum.

Poştalioanele ninsorii

Sosesc poştalioanele ninsorii, veşti tot mai reci. Însăşi ora include labe păroase de urs păşind pe draperii de gheaţă în desfrânarea scămoasă a norilor se ascunde supleţea iubirii: o tablă ce cuprinde toate posibilităţile după focul de armă.

e ora când sosesc poştalioanele din toate părţile veşti tot mai reci.

Însăşi secunda cu labe păroase de urs păşeşte pe gheţuri

Ningoris vehiculares cursus

Ningoris vehiculares cursus adveniunt.

Iiuntia semper frigidiora.

I psa hora includit

Pilosos pedes ursi înveliş glaciei gradiens în squamosam effrenationem iiubilorum amoris flexibilitas latet: quaedam tabula quae continent post focum armi omnes facultates.

Hora est în qua vehiculares cursus adveniunt lix omnibus partibus

Nuntia semper frigidiora lpsa secunda
Cum pilosis pedibus ursi
În glacies graditur.
Cal de noapte
Prin pădurea de piatră alunecă noaptea: un cal obosit te uiţi şi nu crezi nici când iarba îi devine coamă strălucitoare noaptea e o herghelie cuminte din cozile căreia cad pe faleză năluci – bătrâne vrăjitoare le invocă cu buze zbârcite şi ele se ascund în pietre joc de pietre până în zori din ochiul fără nume fecioara rătăcită aşteaptă să cânte cocoşii ori măcar noaptea să necheze odată.
Nocturnus equus l'or petrinam silvam labitur nox: quidam fessus equus spectas et non credis ne quidem herba ci lit lucens coma nox equorum prudens grex est oui us ex caudibus în litus idola cadunt – sones magae ca invocant cum rugosis labris et ilia în petris latent Indus petrarum usque ad primam lucem ex oculo sine nomine virgo errans exspectat gallos cariere aut quidem noctem inhinnire semel.
Ţărâna speranţei
Plutea norocul alb pe vânt drumul acesta prin ţărână duce către noi începutul straniu al unui sentiment îndepărtat în cercul lui necruţător noi trişăm cu o lacrimă toamna: dangătele de vecernie se bat prin aer cu frunzele de pe colină pândeşte amurgul de la cotitură moartea în ciubote verzi de ţărână: ea, speranţa noastră cea de toate zilele – frica cea de toate nopţile.
Spemntiae terra
Nntabat fortuna alba în vento I luco via per terram ducit versus nos insolens începtum cuiusdam longinqui sensus i-ius în circulo imparco nos íallimus cum lacrima iiilumnum: sonitus vespertini officii per aer frondibus concertant ex colli obsidet crepusculum nb inverseră mors în viridibus zancis torréis: illa, spes nostra cottidiana – Ibnnido omnium noctium.
Pe faţa-nvierii
Straniu câmpul cu peri sălbatici şi doi cai uimirea toamnei pe frunze în firea luminii urmăm calea razelor pe faţa-nvierii.
În Iade resurrectionis Mirus campus cum immitibus piris ci duo equi miraţio autumni în frondibus natura în luminiş
Nequimur mdiorum via în lacie resurrectionis.
Întregire
Cu fiecare gest îi întregeam durerea întrebătoare lacrima

înlănţuind galerii de nuferi.

complementum

(um quoque gestu îi dolorem complebam iţii; ieşitans lacrima devinciens xysti nymphaei.

Din ţărână în trupul acesta în cuvânt câtă mângâiere o, câtă mângâiere în sângele aproape strigând din ţărână.

I Ierra în lioc corpore în verbo iţiiin (iim solacium n, ipiantum solacium în iiinguine piope clamante r\ Ierra.

Ziua luminii e o zi câmpul întins sub lumină la marginea sufletului o altă zi gata să intre către sine te port cu mine ziua luminii trece prin noi.

uiii t ilies est spus pertentus sub lumine mi imiiginem animi

Înt-i «lics

n! iiilus intrândi ad se im urni te porto luminiş dies lui iisit per nos.

Privirile ca apa

Clopotele bat sângerează văzduhul de sunete albastre privirile au ajuns ca apa adânci înspre partea de vis timpul nu va mai încape printre copaci lumina se năruie ca o namilă de fosilă culoarea lacrimii sunt eu şi străin acestor întinderi ochiul meu salută ecoul ultimul mal este iară poezie o boare printre stele.

Vspectus tamquam aqua

I'iiltinabula battuunt

Nimguinat actera propter sonitus caieruleos uspectus facti sunt

Imnquam aqua profundi în partem somnii lompus non i-am incapiet inter arbores lumen considit moli fossilis

Itterimae color ego sum et peregrinus his plagis oculus meus echoum salutat ultima râpa poema herum est quaedam aura inter stellas.

Înfrângerea suferinţei

Până la genunchi în noroi stătea câinele privind un punct fix neastâmpărul frunzelor ne înconjoară – ca o galerie de prădătoare ne ciugulesc din vârstă înfrângerea suferinţei clipa de mişcare când ţi le scuturi din plete.

I' H ixloiiis devictio i it iie acl genua în limo iiilml ranis

h i Ians quoddam punctum fixum liilirimm irritatio i în unul nos – iiiuquam praedonum xystus i nostra actate carpunt

(niiisionis devictio niolionis momentum i mn ca tibi execuţias o

I’ticsarie.

Spirala ne întoarcerii

Cântecul păsării însufleţeşte scheletul mileniului căzut într-o rână ca un măr bătrân şi noduros îţi închipui acel demult când sângele nu era încă viu când Dumnezeu încă nu suflase duh de viaţă în nările Creaţiei spirala ieşirii din neant naşterea şi moartea o cuprinde sensul ei: neîntoarcerea doar gândul către Tine, Doamne, ne preface din ţărână în cântec însufleţitor neîntoarcerea noastră sângele ce bate în rugăciune îi mdiictionis spira

Avis cantus animat t oulignatio millenii tuşi în latus iiunquam vetus malus nodulosaque

¡muginaris illud olim ruin sanguis iiecdum erai vivus rum Deus neodum spirasset

Spiritum vitae în naribus Creationis spiram exitus ex irrito natus morsque cam comprehendit dus sensus: irreductio solum mens udte, Domine, nos transfigurat ex terra unimans în cantum irreductionem nostram sanguinem quem battuit în oratione.

În tine văzduhul glăsuieşte eşti făclia aproape de stingere taina risipirii în fum rămâi singur, poete, trist faţă-n faţă cu mileniul ce se-ngroapă în păcat în pieptul lui o inimă de întuneric în care clipoceşte neiubirea rămas prea singur, poete, asculţi din veacurile trecute rugile schimnicilor ce trosnesc uşor ca merele strivite sub roată aproape un plâns în lumina ochilor, stingându-se

Solus poeta

În te aether fatur fax prope extinctionem es dissipationis mysterium în fumo manes solus, poeta, tristis coram millenio iţiii se sepelit în peccato în ciuspectore quoddam tenebrarum cor în quo susurrat odium manse prae sole, poeta, audis e praeteritis saeculis monachorum orationes cuae leviter crepitant tamquam mala trita sub rota prope quidam quaestus în oculorum luminibus.

lixstinguens.

Simţea câmpul cum se apropie de el mari turme de paşi măcinând veacul cu copite mărunţele aş fi vrut să-mi reazăm fruntea de duna de seve ce se zvântau în căpiţa de otavă dar am auzit un glas: moartea e o iarbă ce se uscă în fiecare an poete, trezeşte-te, tu eşti iubirea ecoul năclăit de rugină printre stâncile înălţimilor animalele, asemeni pietrelor încremenesc în noapte respirând numai atâtea nelinişti cât să sângereze orizontul către dimineaţă trezeşte-te, poete,

la mai vechea ta singurătate şi zvârle dintre dinţi mucul veacului ce abia mai fumegă.

Wterior tua solitudo

Sentiebat campum cum ad cum se appropinquat mtigni greges passuum mmmolentes saeculum mm unguis minutis voluissem frontem mi-am stabilire în sucorum tumulo

(iiae siccabant în autumnalis faeni acervo

Hed audivi quandam vocem:

mors quaedam herba est

(iiae în quoque anno siccatur poeta, surge, tu amor es echoos rubiginis inhaesus inter arcium saxa animaţia, similia petris în nocte stupent respirantes modo tantas inquiétudines quantas horizon sanguinet ad matutinum surge, poeta, în veterioare tua solitudine et iacta e dentibus saeculi mucum quod vixdum fumat.

De pe vârful muntelui vezi cum depărtările muşcă din strigătul tău suntem asemeni ultimelor acorduri ale unei celeste simfonii

Dumnezeu ciupeşte strunele noi ne desprindem devenind ecoul naşterii noastre.

În sunete albastre voiesc a Te lăuda, Doamne, albastre sunete de căinţă scot ochii mei în faţa crucifixului sub genunchi ţărâna se macină iar sub priviri seninul se crapă şi plâng. Doamne, îmi plâng nevrednicia lacrimile mele de le-ai preface în bolovani la temelia unei catedrale.

Diversus echoos

Montis de vértice vide ut longinquitates mordeant ex tuo clamore símiles ultimis

Honis caelestis symphoniae sumus

I) eus chordas vellicat nos effluimus facientes nostrae echoum nativitatis.

În caieruleis sonis volo Te laudare, Domine, eaeruleos sonos paenitentiae efferunt oculi meiunte crucifixum sub genua

Ierra se molit vero sub adspectus serenum illuculascit et fleo, Domine, mi-am indignitatem fleo lacrimas meas şi în saxa cedas ad fundamentum cuiusdam cathedralis.

Moartea învinsă victorie poate fi aceasta?

Ieşirea din deznădejde în vreme ce speranţa ca o pasăre udă picoteşte pe zid în spaţiul însângerat al unei zvâcniri

Victoria potestne esse haec?

exitus desperatione ilonec speranţia lumquam avis uda în muro

soporat în sanguinolento spatio cuiusdam mişcationis.

Locurile goale ale legendelor

Oglinzile tremură bogate în evenimente – cavalere, tu ai umplut doar locurile goale ale legendelor mâinile ţi se ridică din ierburi coame lipicioase de melc îndreptate înainte către virtute i oca vana mythorum

Specula tremunt laeta

În eventibus – nines, miplevisti

uium loca vana iiiylliorum manustuae surgunt f licrbis viscataie comae limacis prorsus tensae versus virtutem.

Zilele cu drumuri lungi făcându-şi cuib în epiderma asfinţitului poştalionul cu un cal costeliv împotmolit în ochiul mătăsos al mlaştinii din scrisori curg veştile – un lichid verzui

Stau năuc privind pe podea la borcanul cu fluturi poemul se scrie pe pereţii lui argintaţi

Pe câmp singuratic

Ziua bându-mi din sânge saliva câinelui ce-şi linge o rană cerneală pentru fidelitatea neînţeleasă doi corbi în zbor prin ninsoarea cotropitoare pupilele negre uitându-se jos în câmp către moarte

Dies cum longis itineribus latientes nidum în occidentis epidermate vehicularis cursus cum quodam macero equo stagnatus în oculo sérico paludis ex litteris fluunt nuntia – quemdam liquorem vindem

Sto stupefacţus spectans în pavimento advasem papilionum poema scribitur în suiş muris arginţeis.

În campo solus

Dies bibens ex sanguine meo

Caniş saliva qui lingit quoddam vulnus atramentum profidelitate non intellecta duo corvi în volatu per obsidentem ningorem nigrae pupillae tuentes intus în campo versus mortem amurg sângerând cu un cioc de barză înfipt în coşul pieptului pământul răsărind din adâncul culorii lumină în lumină pământ nou călcat până la transparenţă sub pielea lui cresc aripi: zbor interior în carnea şi sângele meu

Crepusculum sanguinans cum quodam ciconiaco rostro fixo in medio pectore terra oriens e coloris profundo lumen în lumine terra nova trita usque ad transparenţiam sub pelli eius crescunt alae: interior volatus în came sanguinoque meo.

Zilele toate ghem

Ceea ce vedem cu ochii noştri nu minune este ci obişnuinţă

Zilele făcute ghem toate nopţile o spirală ciudată din care legănându-se iese o făgăduinţă nimic nu va fi arătat cuvântul ţinând loc de trup trăsnetul de lege moartea de timp adevărul nu mai este în noi zace zădărnicit în iarbă pe coapsa lui se bat corbii iar furnicile şi-au făcut minuscule cărări către ochii deschişi şi sclipitori

Dies omnes pila

Quid cum oculis nostris videmus non miracolum est sed assuetudo

Dies pila omnes facti noctes mira spira ex qua vacillans exit quoddam promissum nihil monstratum erit verbum loco corporis tenens fulmen legis mors temporis i-am veritas în nobis non est iacet frustrata în herba în eius copsa corvi se battuunt vero formicae sibi fecerunt minutas semitas versus oculos adapertos vitreosque.

O altfel de metafizică în ziua de Crăciun stătea cavalerul privind la paharul cu vin:

el visa lupte sânge şi glorie pe masa de lemn anul tăiat în felii subţirele rezonanţă de craniu izbit cu degetul o flexibilitate a chemării întoarsă către ecou:

strigătele muribunzilor pe câmpurile de bătaie alături mireasma unui fior străfund ce-i mângâie armura din ieslea cu fân pruncuţul sfânt îi face semn semn tainic chemându-l s-o ia ca şi franciscanii desculţ prin ţinuturile iertării

Quaedam diversa metaphysica

În die Nativitatis stabat eques ad vini poculum spectans:

Is proelia imaginatur sanguinem gloriamque în massa lignea annus carptus în subtilibus fragmentis resonantia cranii contusi cum digito quaedam vocationis flexibilitas reversa ad echoum: muribundorum clamores per bellatores campos iuxtim odor cuiusdam horroris profundi qui ei arma solatur e falisca faeni natus sanctus ei signo dat signum misteriosum vocans cum ut capiat sicut Franciscanii încâlceatum per dimissionis fines.

Surâsul acelei feţe ştirbe duhnind a secărică într-un grajd de ceapeu iată noua estetică amurgindu-se

Risus illius edentaţi faciei

Foedans secalis potioni

În quodam slabulo de „ceapeu”.

Ecce nova aesthetica

Vesperans

Semne pe mine

Nu sunt ferit de furtunile aspre nu-mi place să privesc viscolul prin fereastra de piatră

Doamne, nicicând nu am fost mai fericit şi mai aproape deȚine decât în suferinţa ce mi-ai dat-o greu de atins viaţa mea, Doamne, o luptă cu umbrele o bătaie lungă şi sângeroasă un amurg peste toate lucrurile mi s-a refuzat tihna urcă la mine foşnetul mă izbeşte în piept ieşind din mine se depărtează urmele copilăriei

Doamne, mă uit la umbră când Tu mă alinţi cu soarele în faţă: oricum cade chiar de i s-ar pune proptele

Doamne, primeşte-mă în genunchi şi mă apără de cădere cu umbra îndurării Tale

Signa super me

Non vitatus sum asperis tempestatibus

Non mihi placet spectare

Aquilonem per fenestram petrinam

Domine, numquam felicior fui propiorque Tui quam în passione quae mihi dedi dificile tac-tu vita mea, Domine, quaedam pugna contra umbras quaedam indago longa sanguinolentaque quoddam crepusculum supra omnes res otium mihi recusatum est scandit ad me obstrepitus în pectus me ferit extens me abducunt pueritiae vestigia Domine, intueor umbram cum Tu me blandiaris cum sole în facie:

quocumque cadit etsi ei lateraria ponatur

Domine, recipe me în genubus et defende me casu cum misericordiae Tuae umbră.

Cuvântul supus ridicat în furci tras pe roată tăiat în două clipocitul sângelui umple călimara

Verbum subiectum în furcis surrectum în rota tractum dissecatum sanguinis susurrus atramentarium împlet

Muzeul de aer *lui Dumitru Rusu* lumina!

ei asta văd, Măria Ta dar pe cealaltă parte roade întunericul o clipă numai pe ramuri stolul obosit şi dimineaţa rămâne un muzeu de aer

Aeris museum

Demetrio Ruso lumen!

Illi id vident, Maiestas Tua sed în alteram partem tenebrae rodunt quodam momento solum

În ramis avium exercitum fessum et matutinum manet quoddam aeris museum

Clipe întârziate

Clipe ce se desfăşoară pe banda maşinii de scris ceva ca o ceaţă străvezie întârzie deasupra râului iluzia luând diferitele forme până la colaps existenţa vagă a tinerilor poeţi care, în dimineţi răcoroase îţi cântă, Măria Ta scăfârlia zdrobită a viselor şi vai de cei ce uită chipul iubit al binefăcătorului dimineţi nimicitoare cu pământuri aburinde priviri decolorate ademenind sunetele nopţii culorile zilei cu buze îngreţoșate și imagini rostite la întâmplare

Cunctata momenta

Momenta quae expediunt machinae scribentis în taenia quid tamquam vitrea caligo supra rivum cunctatur illusio diversas formas sumens usque ad collapsum vaga existenţia iuvenum poetarum qui în gelidis mattutinis tibi cantant, Maiestas Tua somniorum capul detritum et vae eis qui obliviscuntur liberalis amati vultus delentia matutina cum vaporandis terris ablatos colorem aspectus noctis sonitus seducentes chei colores cum taedentibus labris et imaginibus forte fatis

Doamne, mi-e sete bea sângele acestei dihănii îi zise vocea în tine vor creşte două lumi cel bun cel rău viaţa ta va fi de acum sălbatica lor luptă

Domine, sitio huius ferae sanguinem bibe ei vox inquit nu te crescent duos mundos bonum malum i-am tua vita erit corum atrox pugna

Cuprins:

Itaque, poema... / 3
Poezia – ah poezia/10
Poema – ah poema/11
Borne ale iluziei/12
Illusionis metaie/ 13
Duşman personal/ 14
Personalis hoştis/ 15
Magnetismul copitelor/16
Unguarum magnetismus/17
[nostalgia întoarcerii]/ 18
Redditus nostalgia/ 19
Simplă atingere/ 20

Simplex tactus/ 21
Ochi rostogolitor/ 22
Oculus involvens/ 23
Strategia săgeţii/ 24
Sagittaie strategia/ 25
Poştalioanele ninsorii/ 26
Ningoris vehiculares cursus/ 27
Cal de noapte/ 28
Nocturnus equus/ 29
Ţărâna speranţei/ 30
Speranţiae terra/ 31
Pe faţa-nvierii/ 32
În facie resurrectionis 33
Întregire/ 34
Complementum/ 35
Din ţărână/ 36
Ex terra/ 37
Ziua luminii/ 38
Luminis dies/ 39
Privirile ca apa/ 40
Aspectus tamquam aqua/ 41
Înfrângerea suferinţei/ 42
Passionis devictio/ 43
Spirala ne întoarcerii/ 44
Irreductionis spira/ 45
Poet singur/ 46
Solus poeta/ 47
Mai vechea ta singurătate/ 48
Veterior tua solitudo/ 49
Altfel de ecou/ 50
Diversus echoos/ 51
Moartea învinsă/ 52
Mors devicta/ 53
Locurile goale ale legendelor/ 54
Loca vana mythorum/ 55
Astfel, poezia/ 56
Itaque, poema/ 57
Zbor interio/ 58

Interior volatus/ 59
Zilele toate ghem/ 60
Dies omnes pila/ 61
O altfel de metafizică/ 62
Quaedam diversa metaphysica/ 63
Noua estetică/ 64
Nova destetica/ 65
Semne pe mine/ 66
Signa super me/ 67
Scriere/ 68
Scriptura/ 69
Muzeul de aer/ 70
Aeris museum/ 71
Clipe întârziate/ 72
Cunctata momenta/ 73
Metafizică și dihănii/ 74
Metaphysica feraeque/ 75